

SEPTEMBRIE
2016

ANUL 3
Nr. 31

SPERANȚA

REVISTA ROMÂNILOR CREȘTINI DIN AUSTRALIA

DOMNUL ISUS NE CHEAMĂ AZI LA MISIUNE

ESTERA, CONCLUZII

Păstor Teofil Ciortuz

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A PĂCII

Nevroia de Primăvară

Ilie Icală

PREA TÂRZIU...

Păstor Dorel Brîndaș

INTERVIU CU PĂSTORUL PETRU BULICA

DESPRE ZIUA TATĂLUI – REPORTER IOAN CIOBOTĂ

Rio 2016 - Cununa de slavă

Cearța

Păstor Vasile Filat

DESCARCĂ-ȚI VAGONUL

Rev. Ralph Estherby

DUCEȚI-VĂ ÎN TOATĂ LUMEA ȘI PROPOVĂDUIȚI EVANGHELIA (Marcu 16:15)

BINECUVÂNTĂRI TUTUROR TAȚILOR

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI

STUDIU BIBLIC LA ENDEAVOUR HILLS

După zece săptămâni de studiu săptămânal cu Biserica Baptistă din Endeavour Hills (Melbourne), în care am parcurs cartea Estera și ne-am îmbogățit sufletește hrănindu-ne din cuvântul bogat al lui Dumnezeu, iată câteva concluzii pe care le-am tras și pe care le împărtășim cu toți cei ce iubesc Sfintele Scripturi:

CONCLUZII LA CARTEA ESTERA: „Așa este, mi se pare!”

Păstor Teofil Ciortuz

Dacă mi se pare că Dumnezeu este absent și totul este un haos fără noimă, **asa este: mi se pare**. Chiar dacă numele lui Dumnezeu nu apare în toată cartea Estera, totuși Dumnezeu este activ în toate detaliile.

Dacă mi se pare că binele pe care l-am făcut este ignorat și nimeni nu dă doi bani pe el, **asa este: mi se pare**. Dumnezeu nu a permis ca fapta lui Mardoheu să treacă în uitare, ci a răsplătit-o regește.

Dacă mi se pare că un copil sau un tânăr este prea neînsemnat ca să facă ceva de valoare, **asa este: mi se pare**. Estera, o fată orfană și înfiată de ruda ei, a schimbat istoria întregului ei popor.

Dacă mi se pare că situația este disperată și nu mai există nicio ieșire, **asa este: mi se pare**. Trei zile de post au fost suficiente să încline balanța în direcția exact opusă și să aducă soluția nesperată.

Dacă mi se pare că gestul pe care îl fac este nesemnificativ în economia lui Dumnezeu și fără valoare veșnică, **asa este: mi se pare**. Poziția verticală, demnă, a lui Mardoheu, a contat enorm în fața lui Dumnezeu.

Dacă mi se pare că antisemitismul și anticreștinismul sunt practic invincibile, **asa este: mi se pare**. Dumnezeu nu i-a părăsit pe ai Săi nici măcar atunci când genocidul a fost pus la cale prin legea mezilor și persilor.

Dacă mi se pare că poporul lui Mesia poate fi pus în pericol de dispariție, **asa este: mi se pare**. Cel care Și-a legat Numele de acest popor și a intrat în legământ sfânt cu ei va face ca poporul Său să triumfe veșnic.

CUPRINS

Vulturul, cioara și găina - Radio Alt Fm	3
Isus cheamă la misiune	4
Casele Islamului	5
Ziua internațională a păcii	6
Nevoia de primăvară, Ilie Icală	7
Descarcă-ți vagonul	9
Binecuvântarea de la PBBRA	10
Rugăciunea unei mame, mărturie	11
Așteaptă, poezie de Ilie Belciu	12
Prea târziu, păstor Dorel Brîndaș	13
Însemnări în timp, C. Oprănescu	14
Interviu cu păstor Petru Bulica, rep. Ioan Ciobotă	15
Rio, Cununa de slavă	17
Vas gol sau sfărâmat 2, Lidia Crișan	18
Pagină de poezii, T. Groza, P. Bălc	19
Cearta în casă, păstor Vasile Filat	20
Titus Dan, autobiografie, final	21
Pagina copiilor, A. Oprănescu	23

Duminică 20 Iulie 2016, la slujba de dimineață, fratele Cornel Iuoraș tocmai se suise la amvon în Prima Biserică Baptistă Română din Melbourne. Fratele a suferit un stop cardiac și a căzut la pământ sub privirile întregii Biserici.

Tânărul Daniel Luis Nicolici nu și-a pierdut cumpătul ci a intervenit prompt și profesional la salvarea celui căzut, aplicându-i respirație artificială și menținându-l în viață până la venirea ambulanței.

Daniel Louis Nicolici lucrează la Monash Hospital Melbourne, la departamentul de Cardiologie și face parte din echipa de intervenții chirurgicale cardiace. El introduce defibrilatorul și controlează/ajustează funcționarea defibrilatorului.

Cadrele medicale au văzut în acest caz „o intervenție divină sau un miracol”. Dumnezeu a prelungit viața fratelui Cornel Iuoraș când doctorii au găsit că șansele de supraviețuire în acest caz au fost aproape de zero. Mulțumim lui Dumnezeu pentru oamenii pe care îi folosește. Unii sunt printre noi, în comunitatea românească. Numele Lui să fie înălțat și din această întâmplare. El are ultimul cuvânt în orice situație.

Detalii la : www.monashheart.org.au, sau facebook la: www.cardioscope.com.au/about-us/

Informație preluată de la anunțul departamentului MonashHeart din cadrul spitalului „Monash Hospital”.

VULTURUL, CIOARA ȘI GĂINA

Ați auzit spunându-se: „Mai bine o zi vultur decât 300 de ani cioară!” Știm că cioara trăiește mult și bine!... Dar cine-și dorește să fie cioară? Nimeni nu iubește cioara... Oamenii sunt fascinați de vultur. Admirăm înălțimea la care trăiește, deschiderea aripilor când zboară, agilitatea de a vedea de la distanță prada și multe alte lucruri. Atât de mult îl admirăm încât am făcut din el simbolul puterii, al demnității, al regalității, al unei trăiri la înălțimea libertății râvnite de om. Orice am spune, nu ne dorim să croncănim virtuți de cioară, să mâncăm produse cadaverice, să purtăm simbolul unei culori de tristă amintire – moartea! Și pe deasupra să nu fim iubiți!

Dar se mai ridică o posibilă întrebare. Ne-ar plăcea să fim ca o găină? Fie ea și frumoasă? Să râcâim prin gunoaie, să ne învărtim cât îi ziulica de mare în jurul unei curți, să cotcodăcim pe limba noastră știri despre orizonturi visate, să alergăm după grăunțe aruncate, să auzim de dimineață cântatul unui cocoș care dictează când să se facă ziuă peste noi, ș.a.m.d. (Orice asemănare cu realitatea este pur întâmplătoare!)

Dar mai este o realitate dincolo de gard. O realitate care nu este întâmplătoare. Ea începe atunci când te oprești din ocolul curții și te întrebi: „Eu ce viață duc – de cioară, de găină sau de vultur? Cu ce mă hrănesc? Cu boabe de iubire aruncate în fuga calului de altcineva?” Începe atunci când te ridici în vârful picioarelor să vezi dincolo de lumea necuvântătoarelor și ai întrebări existențiale, altele decât: „Cine a fost primul – oul sau găina...?” Această realitate începe când te îndepărtezi de malurile acestei lumi, de apa ei călduță de la țarm și refuzi să te mai zbați ca peștele pe uscat. Cu cât te vei îndepărta de malul care adună uscături, gunoaie, broaște, reziduuri de la alții, te vei simți mai în largul tău, te vei simți în apele tale. Când ai aflat că există și o altă scară de valori, alta decât cea din coteț, și că există o investiție mult mai rentabilă decât cea în cuibul tău – investiția în eternitate!

Mulți dintre noi ne-am obișnuit prea mult cu ocolul curții și cu oferta ei. Există însă dincolo de curte un imaș întreg de iarbă grasă și miezoasă, grăunțe ale

vieții și izvoare de apă vie. Există viață din belșug în Cel ce dă viață. Există zbor și există o chemare la înălțime. El, Cel ce este la

înălțime în toate, ne cheamă pe nume pe toți. O face când într-un fel când într-altul. Dar, pentru că este un Domn în felul Lui, ne cheamă mai mult în șoaptă: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă*”(Matei:11-28).

Pentru că există o chemare, trebuie să existe și un răspuns, o alegere. Nu poți să alegi să fii cioară, găină sau vultur cum nu poți să alegi multe alte lucruri. Dar poți să alegi să fii liber. Libertatea pe care o poate da doar Dumnezeu. Acest lucru nu-l vei putea face dacă nu auzi în interiorul tău chemarea la larg. Dacă ai un dor de răsărit, o nemulțumire, un gol care te face să nu te simți bine în pielea ta de cioară sau de găină. Curtea ta te strânge și meniul ei te dezgustă. Există o logică a lucrurilor: „Cu ce te hrănești, aceea ești!”

Ridică-ți privirea spre cer pentru că de acolo îți va veni puterea de a deveni vultur. Fă liniște să poți auzi chemarea sfântă care te îndeamnă spre larg, acolo de unde va începe orizontul tău. Trebuie însă să înveți zborul. Există instrucțiuni. Sunt scrise într-o Carte. Pentru ca zborul tău să fie sfânt, neînfrânt, neîntrerupt până în clipa când te vei ridica ultima dată la cer.

Știi cine sunt vulturi între noi? Cei care sunt liberi în spirit, în suflet. Cei care trăiesc aproape de cer. Care își deschid larg aripile credinței și se lasă purtați de Duhul Sfânt spre vârfurile valorilor eterne. Cei care gustă din tainele cerului, care-și fac cuibul pe muntele Dumnezeului lor și se hrănesc cu hrană proaspătă din Cuvântul Său. Cei care nu trăiesc josnic după mersul trenului acestei lumi.

Și acum o întrebare din lumea cuvântătorilor, a celor binecuvântați: „Ați auzit că se dă nemurirea în dar?” Nu trebuie să faci nimic. Doar să crezi. Să crezi că există o Putere care schimbă. Nu decorul, ci natura, natura umană. Această schimbare poate să ne facă oameni. Oameni după chipul și asemănarea Celui care a făcut cioara, găina, vulturul și care l-a făcut și pe om. L-a făcut după chipul și asemănarea Sa. Pe deasupra, liber și cu dor de nemurire!

Acest lucru e posibil pentru că în noi există un dor de a trăi la înălțimea tuturor lucrurilor. De a trăi mult, mult... În noi este scris gândul veșniciei. „...a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu”(Eclesiastul 3:11). Liberi cu brațele larg deschise spre iubire deasupra munților de credință și nădejde. O eternitate!

Colectivul Radio Alt Fm

DOMNUL ISUS NE CHEAMĂ AZI LA MISIUNE

Pe data de 9 Septembrie, la invitația păstorului Teofil Ciortuz, Prima Biserică Baptistă Română din Australia a avut ca oaspeți o grupă de cântăreți ruși stabiliți în America. Majoritatea sunt tineri născuți în familii creștine ruse. Păstorul Teofil Ciortuz a început programul cu rugăciune, mulțumind Domnului care a făcut din Biserică o „Casă de rugăciune pentru toate neamurile”. Apoi, păstorul rus Iosif, ajutat de tânăra Angela, a prezentat grupul care este format din tineri iubitori de Dumnezeu, care au înțeles chemarea Domnului de a vesti Evanghelia în toată lumea, fiecare cu darul primit. Ei au cântat rusește imnul „Tatăl nostru”, acompaniindu-se la instrumente. Au urmat cântări minunate la care s-a alăturat întreaga Biserică.

O surpriză emoționantă a făcut-o tânărul Mark Kapustin, care a adus mărturia pocăinței lui. El s-a născut într-o familie de credincioși ruși. În casa părintească a văzut viața creștină, două zile de rugăciune pe săptămână, cântările, Biserica, studiu biblic, dragostea. Într-o cuvântare deosebită, tânărul Mark și-a depănat viața sub formă de amintiri: „Îmi amintesc ziua când L-am primit pe Domnul Isus după trei ore de rugăciune. Îmi amintesc timpul fericit trăit în Biserică și în casa părintească. Îmi amintesc ziua când am părăsit Biserica și am ales viața de păcat. Îmi amintesc de timpul când m-am depărtat de Dumnezeu și am făcut un idol din sport. Tot ce doream era să-mi fac un trup athletic, frumos; treceam de la un sport la altul, de la fotbal la box, lupte; iubeam tot ce era sport. Îmi amintesc ziua când am întâlnit tineri din Biserică și am plâns că eu nu mai eram ca ei, am plâns păcatul meu cu durere. Îmi amintesc cum Duhul Sfânt mă certa ori de câte ori cădeam în păcat. Și îmi amintesc de ziua când, zdrobit de povara ce o purtam, am căzut pe genunchi și am strigat către Dumnezeu: «Tată, iartă-mă că sunt un păcătos». Îmi amintesc cum am simțit atunci că am fost ascultat, că Tatăl m-a primit înapoi acasă. M-a salvat nu pentru că eram mai bun, mai atlet, mai frumos; m-a primit pentru că m-a iubit și l-a fost milă de mine. Îmi amintesc întrebarea: «De

ce m-ai salvat, de ce pe mine, ce pot să fac pentru Tine?» Îmi amintesc o zi, în Biserică, Dumnezeu mi-a vorbit printr-o soră așa: «Te-am ales ca să fii un vas al meu, am planuri pentru tine». Am fost un păcătos, necredincios, dar am fost iertat de Cel care zice: *«Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă (Matei 11:28)»*.” În încheierea mărturiei sale, Mark a îndemnat Biserica: „Să ne punem încrederea în Domnul, să nu ne temem, să nu ne pierdem speranța. Domnul, care are toată puterea în Cer și pe pământ este mereu cu noi”.

Apoi fratele Leonid Leonidovici a adus câteva melodii frumoase din armonică. Fratele Leonid are 65 de ani și cântă la armonică, în Biserică, de 60 de ani. Cuvintele lui au fost: „Dacă voi atinge sufletul vostru prin aceste melodii, sufletul meu se va bucura știind că și voi veți fi o bucurie pentru alții”.

Păstorul Iosif a adus o scurtă predică din Ioan 21:14-17: „Mă iubești?” Pe această temă, păstorul a continuat: „Domnul Isus a venit cu o misiune pe pământ. El Și-a pregătit ucenici care să ducă mai departe vestea bună a Evangheliei. Petru a fost unul dintre ei. El, la început, nu a înțeles prea bine ce este un ucenic, dar știa bine ce este un pescar. După răstignire, Petru s-a întors la pescuit. S-a gândit: «Sunt pescar, am fost trei ani ucenic, a fost interesant, ceva deosebit. Am fost departe de familie, de prieteni. Destul! Eu mă duc să prind pește!» Câțiva ucenici i s-au alăturat: «Venim și noi cu tine!». Bineînțeles că nu au prins nimic toată noaptea și când se retrăgeau spre uscat L-au văzut pe Isus. La sfatul Domnului au aruncat iarăși mreaja și au prins o mulțime de pești. Petru s-a aruncat în mare să înnoate la mal, să ajungă primul la Domnul. Isus îi aștepta cu pește fript și pâine. Ucenicii au mâncat, Domnul avea un cuvânt pentru Petru: «Mă iubești?» Ucenicii mâncau și ascultau cuvintele Domnului: «Mă iubești?»

Întrebarea, trecând prin veacuri, a ajuns până la noi. Îl iubim noi pe Domnul? Cu ce dragoste Îl iubim?

Suntem noi gata să renunțăm la meseria noastră, la barca noastră, la casă, la mașină, la tot ce avem și să răspundem chemării: «Tu vino după mine»? Suntem gata să hrănim un flămând, să primim un om lipsit de adăpost, să îmbrăcăm pe cel gol, să-i vizităm pe cei din spitale, pe cei din închisori, să dăm apă celor însetați? Apostolul Petru a răspuns chemării și la

cuvântul lui, prin puterea Duhului Sfânt, în scurt timp mii de oameni au crezut. Aici nu mai este vorba de prins pește, ci de salvarea de suflete. Isus ne cheamă azi în misiune. Poate astăzi trebuie să iei o decizie. Îl iubim noi pe Isus? Azi Isus întreabă: „MĂ IUBEȘTI?”

CASELE ISLAMULUI

Toată populația Europei ar trebui alfabetizată în problema islamului. Această religie-civilizație NU POATE conviețui cu altele. Este imposibil! Este ceva interzis de esența ei, de articolele ei de credință. Vă invit să citiți un material excelent pus la dispoziție în România de *Alfa și Omega*.

Iată situația descrisă în câteva paragrafe:

În Islam, lumea se divide în două „case”: Casa Islamului (sau Casa Păcii, Casa Supunerii) și Casa Războiului. Prima include zonele unde Islamul domină societatea și legea islamică este aplicată (țările musulmane). A doua se referă la țările unde musulmanii nu sunt majoritari (lumea occidentală). Acestea din urmă, pentru că sunt zone legitime de cucerire și război, până la convertire sau până la acceptarea păcii islamice, sunt incluse în Casa Războiului.

Cu privire la relația cu cei de altă credință, hadith-urile consemnează următoarea abordare a lui Mahomed:

Luptă împotriva celor care nu cred în Allah! Când vei întâlni dușmanii tăi care sunt politeiști (aici fiind incluși și creștinii, credința în Sfânta Treime fiind considerată politeism), pune-i să aleagă din următoarele trei opțiuni: Invită-i să primească Islamul, și dacă acceptă, încetează să lupți contra lor. Dacă refuză să se convertească, cere-le să plătească taxa Jizya. Dacă sunt de acord s-o plătească, accept-o și nu le fă niciun rău. Dacă refuză să plătească taxa, cere ajutorul lui Allah și luptă contra lor. (Sahih Muslim 19:4294, trad. din engleză)

<https://barzilaiendan.com>

21 SEPTEMBRIE – ZIUA INTERNAȚIONALĂ A PĂCII

Ziua Internațională a Păcii, 21 Septembrie, este sărbătorită în întreaga lume.

Cunoscută sub numele de Ziua Păcii Mondiale se sărbătorește anual din anul 1981. Este dedicată Păcii sau mai precis absenței războiului, cum ar fi, de exemplu, cazul încetării temporare a focului într-o zonă de conflict. Este respectată de multe națiuni, grupări politice, grupuri militare și popoare. Prima oară a fost sărbătorită în anul 1981. Pentru a inaugura ziua, Clopotul Păcii este tras la Sediul Națiunilor Unite. Clopotul este turnat din monede donate de copii de pe toate continentele.

Să vedem, acum, ce este pacea cu adevărat.

PACEA SUFLETULUI

Pacea este o lucrare de restaurare. Așa cum, după o furtună puternică, proprietarul casei își restaurează casa dărâmată, tot așa și Domnul Dumnezeu își restaurează propria Lui creație. Pacea nu este un târg, sau o înțelegere. Ea este o lucrare asiduă a *Maestrului* de a reînnoi un lucru distrus. Un scaun vechi, o masă veche, un tablou vechi este restaurat de maeștrii artei și adus aproape la starea originală.

Lucrarea Lui Dumnezeu de restaurare a ființei umane are drept efect starea de pace. Omenii încearcă să exerseze pacea fără prea mult succes. Și aceasta pentru că pacea este efectul restaurării, al reînnoirii și nu al înțelegerii dintre două părți. A fi de comun acord este un element necesar, dar nu imperativ pentru restaurarea păcii. Pacea are nevoie de restaurare. Aici ființa umană pierde examenul păcii. Cât timp suntem departe unii de alții, nu putem fi aproape, cât timp suntem doi nu putem fi unul, câtă vreme suntem diferiți nu putem fi la fel. De cele mai multe ori pacea oamenilor este redusă la un proces de compromis. Să definim pacea oamenilor: *Un compromis*. Să definim pacea Lui Dumnezeu: *O lucrare de restaurare*.

O înțelegere are picioare scurte. Un compromis este doar o liniște temporară. Domnul Dumnezeu aduce pace prin eliminare. El înlătură dușmănia, anulează antagonismul. Dacă o soluție acidă nu este neutralizată ea tot acidă rămâne. Până când nu se amestecă cu o altă soluție neutralizatoare nu se schimbă starea ei. Compromis nu există. Domnul Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său pe pământ ca să fie catalizatorul ființei noastre prea acide. El elimină antagonismul din ființa umană prin sângele Său. Cine crede în răscumpărare și își schimbă viața în conformitate cu Catalizatorul Divin are pace.

„Ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace” (Efeseni 2:15). Această afirmație a apostolului Pavel este poate greu de înțeles. Pare de ordinul fantasticului. Dar adevărul este că Dumnezeu lucrează direct și personal la pacea noastră. El este mediatorul. Folosește *incluziunea*, adică ființa Sa creatoare este implicată direct în procesul de restaurare a păcii. Se dă pe El însuși pentru pacea noastră. Face personal sacrificii pentru noi. Pacea Lui Dumnezeu are la bază o nouă creație pe care apostolul o numește „om nou”. Și pe drept cuvânt. Spusesem mai înainte că pacea restaurează. Omul nou este rezultatul acestei lucrări.

„Și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia”, spune mai departe în versetul 16. Observați cuvântul „nimicit”. Este o expresie tare. Dă o notă de război. Și este adevărat. Pacea Lui Dumnezeu vine în urma unui război împotriva dușmanului păcii, care este păcatul. De aceea Fiul Lui Dumnezeu a fost răstignit pe cruce pentru ca să câștige războiul mântuirii noastre.

Dacă dorești să experimentezi pacea adevărată, dincolo de o simplă înțelegere dintre două părți, trebuie să-L implici pe Dumnezeu în acest proces. Numai Dumnezeu poate să aducă pacea adevărată. Dacă vei primi pacea lui Dumnezeu, vei fi o ființă restaurată la standardul original după care ai fost creat. Va fi o experiență inedită.

<http://usa-vietii.cabanova.ro/>

Neroia de primăvară

Ilie Icală

„Căci iată că a trecut iarna; a încetat ploaia și s-a dus. Se arată florile pe câmp, a venit vremea cântării și se aude glasul turturelei în câmpiile noastre. Se pârguiesc roadele în smochin și viile înflorite își răspândesc mirosul. Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso!

Porumbiță din crăpăturile stâncii, ascunsă în scobiturile prăpăstiilor, arată-mi fața ta și fă-mă să-ți aud glasul! Căci glasul tău este dulce, și fața ta, plăcută”

(Cântarea cântărilor 2;11-14).

An după an, anotimp după anotimp, fără să-ți dai seama de multe ori, porți în sufletul și duhul tău o nesfârșită iarnă cu ploi reci, care parcă nu mai conțin dintr-un cer plumburiu. Din când în când închizi ochii ca să nu-l mai vezi, și-ți dorești să fie primăvară, continuând să trăiești o viață în întunec, orbecăind după un cer senin pe care doar El poate să ți-l ofere...

Ah, dacă vei deschide cu adevărat ochii sufletului tău, și dacă duhul tău își va ascuți auzul, vei descoperi că Isus Cristos bate demult la ușa inimii tale ca să îți aducă primăvara.

Căci iată că Dumnezeu te cheamă de dincolo de scobiturile prăpăstiilor acestei lumi, în care te-ai ascuns și în care te-ai complăcut...

Căci iată că a venit vremea să-ți eliberezi inima din crăpăturile stâncii, în care ți-ai zidit-o, și să o lași să zboare către El...

Căci iată că a venit vremea să-ți arăți chipul înaintea lui Dumnezeu, făcându-l să-ți audă glasul prin iertarea ce o dai, prin iertarea ce o ceri...

Căci iată că a venit vremea Cuvântului Său și a cântării slavei Sale; glasul turturelei în câmpiile cerului pe care vrem să-l vedem cu toții...

Vrei tu să strângi la piept florile Edenului?!
Vrei tu să te hrănești cu pârga roadelor cerești?!
Dumnezeu te cheamă: „Scoală-te, și vino!”

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3; 16).

INVITAȚIE

Revista Speranța vă invită să trimiteți la redacție rodul talentului cu care Domnul v-a înzestrat. Așteptăm articole, întâmplări din viața Bisericii sau personale, meditații, poezii, fotografii însoțite de un mesaj, nunți, binecuvântări, botezuri. Vă mulțumim. Email: sperantaaus@gmail.com sau prin poștă: Editor, 35 Reid Street, Brown Hill, 3350, Vic. Ph 0423659724

SPERANȚĂ PENTRU AFRICA

Gabi Ramona Condor Facebook

Biserica din ghetoul din Nairobi

Prin sărăcia extremă în care ne aflăm aici în Africa, ne bucurăm enorm de cât de binecuvântați suntem. Mulțumim Domnului că putem să ne implicăm și să împărțim dragostea lui Dumnezeu prin Evanghelia acestor oameni foarte greu încercați, dar și prin ajutorare, datorită diferitelor proiecte sociale pe care le desfășurăm printre africani. Lăudat să fie Domnul!

Întâlnesc aici, în Africa, o lume a contrastelor... Astăzi am avut ocazia să vizităm o biserică mică, dar plină de viață, plantată într-o zonă în care sărăcia este la ea acasă. Este vorba de cel mai mare ghetto din Africa de Est și Centrală. Locuiesc aici peste un milion de oameni. Tot azi am vizitat un orfelinat din Nairobi. Le-am dus de ale gurii și o capră ce urmează a fi sacrificată pentru masa de prânz a micuților. Nairobi Kenia... o sărăcie care nu poate fi descrisă în cuvinte... o lume a contrastelor...

Incredibil... dar adevărat!

Oamenii din trib beau apă de unde beau și animalele!
Dinții lor sunt roșii din cauza apei pe care o beau!
Oamenii vin de la 40-50 de kilometri ca să își ia apa!
Cu ajutorul Domnului am lăsat bani pentru săparea unei fântâni. Împreună cu Radio Vocea Evangheliei vom realiza acest proiect.

Donații la ASOCIAȚIA SPERANȚĂ PENTRU AFRICA Baia Mare.

BISERICA BAPTISTĂ BRISBANE, QLD

Păstor David Toma

Pe data de 24 Iulie 2016, la serviciul de seară, Biserica Română Baptistă din Brisbane a avut bucuria de a-i avea ca oaspeți doi prieteni ai Bisericii – Merv Duncan și pe Fritz Kamst. Aceștia sunt conducătorii unei Misiuni numită „De la semințe la pomi”, care urmărește să planteze vestea bună a Evangheliei în alte țări, cu precădere în țările din răsăritul Europei.

Fratele Merv Duncan a predicat din Cuvântul lui Dumnezeu, iar Fratele Fritz Kamst a împărtășit cu noi experiențele sale în misiunea recentă în România, Moldova și Transnistria. În Mai 2016, dumnealui, împreună cu un grup de credincioși australieni și un păstor român au făcut un tur misionar de 10 zile în România, încurajând Bisericile și admirând frumoasele așezăminte românești.

În Mai 2017, fratele Fritz Kamst va organiza o altă călătorie misionară în România. Aceasta este o bună ocazie pentru oricine dorește să viziteze România și să se implice în lucrarea misiunii „De la semințe la Pomi”. Dacă sunteți interesați să fiți parte a acestei misiuni, vă rugăm să ne contactați la adresa: fromseedtotrees7@gmail.com

Mai multe informații puteți afla la adresa: www.fromseedtotrees.org.au

DESCARCĂ-ȚI VAGONUL

În călătoriile mele prin India și Asia am fost uimit să văd mulțimea oamenilor care se pot îngrămădi într-un vagon. Și mai interesant este faptul că același obicei poate fi întâlnit și în bisericile noastre. Nu mă refer la un vagon propriu zis, ci la capacitatea pe care o avem fiecare de a purta poverile care ne însoțesc în slujirea noastră. Orice păstor, capelan, sau oricine este implicat într-o slujbă cu oamenii, poartă o anumită povară acumulată în această umblare. Fiecare are o anumită capacitate, dar fiecare are de asemenea o limită care, dacă este depășită, generează probleme și eventual duce la epuizare.

Aș vrea să privim fiecare din noi la vagonul slujirii noastre. La început era curat, proaspăt, gol și așa am plecat la drum. În acest vagon am îngrămădit poverile misiunilor noastre, încercările prin care am trecut pe parcurs. Am fost martori și am experimentat situații care ne-au lăsat cicatrici adânci, amintiri pe care am dori să le uităm. Am mers la drum cu oameni traumatizați, i-am condus pe alții până la mormânt, am sprijinit oameni pierduți sau care și-au pierdut totul. Uneori am avut succes, alteori am pierdut. De multe ori nu am fost înțeleși sau am fost bruscați. Am avut vise care s-au împlinit și care nu. Pe această cale am întâlnit oameni care ne-au rănit, iar unii ne-au părăsit.

Este, totuși, o mare bucurie să simți că ai răspuns chemării lui Dumnezeu. Răspunzând chemării, umblând pe calea pe care am fost puși, am adunat poveri care trebuie, într-un fel, sortate și organizate, altfel vom avea probleme pe viitor.

Putem cunoaște că vagonul nostru este supraîncărcat în momentul când simțim oboseală și ezitare la ceea ce facem. Dacă la început am fost plini de entuziasm în a-i ajuta pe cei aflați în nevoie, în a avea grijă de cei nefericiți, în dorința de a aduce ceva nou în viețile semenilor noștri, treptat ajungem reci, insensibili față de oameni în general. Entuziasmul dispare și intervine rutina. Cu siguranță vagonul este supraîncărcat. Cu cât vom rămâne în această situație, cu atât va fi mai greu să o remediem. Poate duce la abandonarea slujbei de păstor, capelan, lucrător.

Dacă vrem să ne menținem capacitatea de slujire, trebuie efectiv să descărcăm vagonul. Un scurt concediu nu va ajuta, trebuie să golim povara, altfel nu mai avem spațiu pentru nimic altceva. Recomand câteva soluții:

- Conversații, mărturii și rugăciuni împreună cu soția (soțul).
- Discuții și consfătuiri cu prieteni creștini, slujitori, colegi.
- Întâlniri de lucru cu întregul colectiv misionar și prezentarea lucrării în fața întregii Biserici.

Trebuie să fim răspunzători de munca noastră, să împărtășim cu alții experiența acumulată și să învățăm din experiențele altora. În acest fel descărcăm și despachetăm aceste experiențe, victorii sau insuccese și ne eliberăm, ne îmbogățim și suntem gata să mergem mai departe.

Așadar, dacă astăzi îți privești vagonul pe care-l tragi, cum arată el? Este gol, curat, gata pentru noi călătorii misionare, având loc suficient pentru noi încărcături, preocupări noi, ori este supraîncărcat și nu mai ai nicio plăcere de el?

Orice misiune ai avea, dacă vrei să aibă succes și să fie de durată, ai nevoie de o metodă de ușurare a încărcăturii pe care o porți. Nu aștepta până este prea târziu, începe chiar de azi.

*Rev. Ralph Estherby
Army Chaplain/Chaplaincy Australia*

ENDEAVOUR HILLS

Binecuvântare

Prima duminică din luna August a fost marcată de o sărbătoare în familia Flavius și Priscila Buzgău, cât și în Biserică. Familia Buzgău au adus-o pe micuța lor Sophie Adele la binecuvântare. Păstorul Teofil Ciortuz a încredințat-o pe micuța în mâna Domnului. Fie ca El să-i fie alături pentru totdeauna.

GRUPUL EBEN-EZER LA BISERICA BAPTISTĂ HARUL

În duminica din 21 August 2016, „tinerii de vârstă a 3-a”, (grupul Eben-Ezer de la Prima Biserică Baptistă Română), conduși de fratele Iacob Cerbu, au dorit din nou să-L înalțe pe Domnul în Biserică Harul, prin cântările de laudă adresate Celui ce a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5b). Au fost momente înălțătoare, s-a simțit prezența Duhului Sfânt în Biserică. Grupul a fost însoțit de păstorul Ștefan Mânzat, căruia i s-a cântat „La mulți ani” datorită frumoșilor ani pe care i-a împlinit și care a adus Cuvântul Domnului din Daniel 3:1-12, tema predicii fiind: *Suferințele din cuptorul aprins*. Dacă Domnul a fost cu cei trei în cuptorul aprins va fi și cu toți aceia care-L caută, Îl iubesc și-L ascultă din toată inima. Slăvit să fie Domnul pentru toate.

„DOAMNE, BINECUVÂNTEAZĂ-NI-I!”

Teofil Ciortuz

Ne bucurăm să-i vedem crescând, slujind și înflorind în Bisericile noastre. Părinții și bunicii îi privesc cu drag, întrezărind vremea când, slujind prin Duhul lui Dumnezeu, cu toată vigoarea tinereții și maturității, ei vor duce mai departe lucrarea în Bisericile fondate de bunicii lor și zidite de părinții lor.

În trei ocazii Biblia (traducerea Dumitru Cornilescu) folosește diminutivul „tinerel”. Probabil că un corespondent actual al acestui cuvânt ar fi adolescent. Iată aceste ocazii:

1. Marcu 16:5 – *Tinerelul de la mormântul gol*. Când femeilor trebuia să li se aducă vestea învierii Domnului Isus, Dumnezeu a trimis un tinerel care să le aștepte la mormântul gol și să le dea marea veste. Aceasta ca un semn că vestea bună poate fi adusă și de tineri, nu numai de cei maturi sau bătrâni.
2. Luca 17:14 – *Tinerelul din Nain*. Vârsta lui Lazăr nu o cunoaștem, dar știm bine că ceilalți doi înviați de Domnul Isus au fost tineri, ba chiar tinerei. Fiica lui Iair era o copilă de 12 ani (Marcu 5:42), iar feciorul văduvei din Nain era tinerel. Învierea celor doi tineri ne arată că Mântuitorul nu vrea să ne lase tinerii în moarte, ci vrea să-i învie ca să-L fie martori cât mai devreme.
3. Fapte 23:17, 18, 22 – *Nepotul de soră al apostolului Pavel*. Acesta era un tinerel (Fapte 23:17, 18, 22) cu auz ascuțit și cu picioare bune. Atenția lui fină a dus la descoperirea și dejucarea complotului împotriva apostolului Pavel. Tinerii noștri sunt de folos chiar și în situații critice, de viață și moarte. Atenția lor și grija la detalii îi face indispensabili lucrării lui Dumnezeu. Prima Biserică Baptistă Română din Australia și-a propus ca obiectiv major susținerea lucrării tinerilor și sprijinirea lor pentru a deveni credincioși maturi și spirituali, care să preia și să ducă cu responsabilitate sarcina Evangheliei la generațiile care vor veni.

„Doamne, binecuvântează-ne tinerii! Amin!”

RUGĂCIUNEA UNEI MAME (Mărturia unui mafirot întors la Dumnezeu)

Aceasta nu este o mărturie despre un om, ci despre îndurarea lui Dumnezeu și puterea rugăciunilor unei mame.

Am crescut într-o familie unde nu era dragoste prea multă. Tatăl meu niciodată nu m-a îmbrățișat, niciodată nu m-a dus la pescuit sau la un meci de fotbal. Tatăl meu a fost un om aspru. De câte ori am făcut ceva care nu era cum s-ar fi așteptat el, mă ducea într-o cameră și mă bătea cu o curea de piele. Mi-am abținut plânsul, pentru că m-am gândit că dacă el nu-mi arată dragoste, nici eu nu-i arăt lacrimile mele. La început a fost greu să nu plâng, pentru că mă bătea cu o curea lungă și grea, dar încet, încet a fost tot mai ușor și am început să-l urăsc pe tatăl meu, am dorit să moară și m-am gândit să-l omor. La început am făcut tot posibilul să-l rănesc și eu așa cum mă rănea și el pe mine. Eram bun la școală – am devenit foarte rău. El mă bătea când primeam note rele. Făceam orice ca să-l rănesc și eu.

Într-o zi am găsit o armă. Am arătat-o prietenilor mei și am avut o idee: să intrăm într-un shop și să-l jefuim. Așa am făcut. Împreună cu alți trei

prieteni am intrat și am jefuit shopul unui bătrân. L-am amenințat cu arma, am luat banii și am fugit. A fost așa de ușor... Ne-am întors la același bătrân, la același shop de trei ori și am făcut același lucru. După câteva săptămâni eram la masă, acasă, când au bătut la ușă trei oameni. Tatăl meu a vorbit cu ei la ușă în italiană, eu am înțeles ce vorbeau. Tatăl meu le-a spus să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Ei au spus: „Dacă noi plecăm acum tu nu mai ai un copil mâine, mai bine să vorbim cu tine și fiul tău acum.” Tata i-a lăsat să intre și cei trei au început să vorbească. Au spus că ei știu că eu sunt cel care-l atacă mereu pe bătrân, care este un prieten al lor. Au spus că singurul motiv pentru care nu m-au ucis este amintirea bunicului meu mort cu ani în urmă. Au încheiat: „Fiul tău să nu mai facă asta niciodată”. După ce oamenii aceia au plecat, tata m-a dus într-o cameră și mi-a dat cea mai cruntă bătaie de până atunci. Am răbdat fără să plâng iar când a terminat l-am întrebat cine a fost bunicul meu, de ce oamenii aceia m-au lăsat

în viață datorită lui. Tata mi-a spus să nu mai amintesc despre bunicul în prezența lui.

Eu nu am fost mulțumit de acest răspuns și a doua zi, după școală, i-am căutat pe cei trei oameni și i-am întrebat cine a fost bunicul meu datorită căruia eu mai eram în viață. Ei mi-au spus că bunicul meu a fost cel care a adus Mafia în Statele Unite. Când el a murit, tatăl meu trebuia să-i ia locul, dar el a refuzat. Ei mi-au spus că tatăl meu este un nebun care a muncit din greu să poată pune pâine pe masă pentru familie, renunțând la o viață de milionar alături de Mafie. Am înțeles că tata îi ura pe acești oameni foarte mult și am găsit o cale de a-l răni. L-am întrebat pe oamenii aceștia: „Dacă tata a refuzat poziția care i se cuvenea, eu, fiind urmașul lui direct, aș putea avea acea poziție?” Ei au răspuns: „Da, dar trebuie să fii instruit mai întâi.”

Aveam doar 15 ani. Trebuia să fiu învățat, antrenat.

Le-am spus că sunt gata să învăț, că le voi fi loial și că ei vor fi mulțumiți de mine. Au început să mă antreneze și în scurt timp mi-au dat primul meu revolver. M-au învățat cum să-l folosesc, când să-l folosesc și mi-au spus că trebuie să fac un jurământ că voi folosi această armă atunci când ei îmi vor ordona, nu conta împotriva cui o voi folosi.

Când m-am întors acasă am găsit-o pe mama în dormitor, rugându-se. Am întrebat-o:

„Mamă, pentru ce te rogi?” Ea mi-a răspuns:

„Mă rog pentru tine. Știu că ești implicat în Mafia, mă rog lui Dumnezeu să protejeze viața ta.” Asta am așteptat. Am scos revolverul, l-am arătat și i-am spus: „Asta este singura protecție de care am nevoie. Pot să-l văd, este în mâna mea, este încărcat, știu cum să-l folosesc. Dar pe Dumnezeul tău nu pot să-l văd. Dacă o să fiu în pericol, o să mă apăr cu acest revolver, nu te mai ruga pentru mine.” Mama m-a privit și a început să plângă ușor. Eu am întrebat-o din nou:

„Ce altceva te mai rogi pentru mine?” Ea mi-a răspuns:

„Mă rog ca într-o zi să devii păstor.” Situația mi s-a părut stranie. Eu țineam un pistol în mână, iar ea se ruga ca să devin preot. L-am spus:

„Acum am luat locul bunicului în Mafia și o să fiu mai periculos decât el. Asta sunt, nu-ți mai pierde vremea rugându-te.” Ea se uita la mine, șiroaie de lacrimi îi curgeau pe obraji și mi-a spus: „Nu contează ce faci, sau ce vei face, eu niciodată nu voi înceta să mă rog pentru tine. Într-o zi vei fi păstor!”

Va urma

Așteaptă

Ilie Belciu

Te-am strigat cu disperare, cu-nfrigurare și plângând...
Am auzit o voce blândă și uimitoare răspunzând.
Te-am rugat să-mi dai lumină, călăuzirea înțeleaptă.
Cu nesfârșită bunătate... mi-ai spus numai atât: „AȘTEAPTĂ”.

S-aștept? Ce să aștept? De ce? Stăteam înfrânt și rătăcit...
Oare e mâna Ta prea scurtă? Urechea Ta n-a auzit?
În genunchi a câta oara Te-am implorat un semn să-mi dai?
Vreau un răspuns la rugăciune! Spune-mi „mergi” sau spune-mi „stai” !

M-ai învățat să vin la Tine, să cer, să cred și voi primi.
Ai promis că ești cu mine să mă ajuți oriunde-aș fi!
Dar mă simțeam pierdut și singur. Strigam, Tu răspundeai în șoaptă
Cu dragoste și cu răbdare, „copilul Meu iubit, AȘTEAPTĂ”

Eram dezamăgit și totul mi se părea cumplit, nedrept..
Priveam spre cer cu neputință. Să mai aștept, dar ce s-aștept?
Atunci ai coborât la mine și m-ai privit în ochi; plângeai.
Mi-ai spus: „Doreai un semn? O voce? Atât e tot ce îți doreai?”

Aș fi putut să clatin munții, să-ntunec soarele pe cer.
Aș fi putut s-aprind văzduhul; să-i înviez pe cei ce pier.
Dacă ți-aș arăta într-una ce să alegi să-ți fie bine
Tu ai avea răspuns la toate, dar nu M-ai întâlni pe Mine!

Nu ai putea să simți iubirea cu care-i înconjur pe sfinți,
Nu ai putea primi puterea pe care o dau celor înfrânți,
N-ai aștepta tăcut o rază, s-alunge norii disperării,
Nu ai simți odihna sfântă, venită-n urma încercării!

N-ai ști să umbli prin credință, nu M-ai vedea că-s lângă tine,
Inima ta cea zbuciumată nu s-ar mai odihni în Mine;
Nu ai cunoaște revărsarea iubirii Mele pe deplin,
Când Duhul Sfânt îți umple viața cu pace și cu har divin.

Dacă durerea ta ar ține o clipă, nu te-ai mai lupta,
Nu ai cunoaște biruința, ce poți s-o ai prin jertfa Mea;
S-ar împlini visele tale, dar dorul Meu s-ar spulbera.
N-aș mai putea să fac din tine o perlă în comoara Mea.

Deci, fiul Meu, mergi prin furtună, gândind la zilele senine
Știind că cel mai mare dar e să Mă întâlnești pe Mine!
Chiar dacă nu găsești răspunsuri, și viața-ți pare prea nedreaptă
Să-ți amintești că sunt cu tine. Chiar și-atunci când spun: „AȘTEAPTĂ”.

PREA TÂRZIU...

Păstor Dorel Brîndaș

Evrei 4:1-7

V.1 „Să luăm dar bine seama ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu”.

În această epistolă Dumnezeu îi atenționează pe aceia care vor să diminueze gloria, valoarea unei mântuiri și a unui Mântuitor așa de mare. Au fost atâția oameni care au tratat cu ușurință Cuvântul lui Dumnezeu. Nu numai în vremea când a fost scrisă această epistolă se întâmplau aceste lucruri, aceleași vremuri le trăim și astăzi. Sunt oameni care tratează cu ușurință Scriptura, neglijând valoarea mântuirii și implicit a Mântuitorului nostru.

În acest pasaj al Bibliei găsim avertismente care ne aduc aminte de câteva lucruri:

- Să nu stăm nepăsători, pentru că dragostea lui Dumnezeu este așa de mare încât nu o putem cuprinde, nu o putem înțelege; această dragoste a dus la crucificarea Domnului pentru mântuirea noastră.

- Să nu ne împietrim inima. Există posibilitatea aceasta, să auzi Evanghelia propovăduită de atâta vreme, există posibilitatea să fi crescut în Casa lui Dumnezeu, prezent la școlile duminicale și totuși să ai o inimă împietrită. Mulți oameni știu că au nevoie de Dumnezeu, știu că vor trebui să stea odată în prezența Lui, dar au inima împietrită.

- Să nu ne pomenim venind prea târziu.

Scriptura este plină de exemple de oameni, de popoare care și-au împietrit inima față de Dumnezeu. Este plină, de asemenea, de oameni care au dorit părtășia cu Dumnezeu dar au venit prea târziu. Citim în Scriptură

despre oameni care au stat indiferenți la ceea ce au spus prorocii, la predicile Domnului Isus sau ale ucenicilor, oameni nepăsători la Cuvântul lui Dumnezeu.

Citind Biblia, ceea ce eu înțeleg este că intrarea în odihna lui Dumnezeu este limitată, dragii mei. Luați seama la cuvintele: „atâta vreme cât rămâne în picioare...” Există o vreme, o vreme când Dumnezeu ne primește și ne oferă Har. Există o vreme a pocăinței. Dar există și un pericol pe care unii îl neglijează, alții nu pot crede, alții sunt indiferenți la acest pericol. Și pericolul este acela de a veni prea târziu. Să nu ne pomenim că vrem să mergem la Dumnezeu, vrem să ne întâlnim cu El și să fie prea târziu. Am cunoscut pe cineva care, pe patul spitalului fiind, a dorit să vină în Biserică, să primească botezul, dar nu a mai ieșit viu din spital. Să nu ne pomenim că este prea târziu.

Întrebarea, dragii mei, este: „Ce se întâmplă atunci când ajungi prea târziu?” Cred că mulți ați avut ocazia să fiți invitați undeva, la un eveniment oarecare și vi s-a spus: „Vino la ora fixată, locurile sunt limitate”. S-a întâmplat să ajungi prea târziu și ai realizat că nu mai este loc pentru tine. În pilda celor 10 fecioare din Evanghelia după Matei, cap. 25, toate aveau ulei, dar 5 nu aveau destul. Cele neînțelepte au cerut și nu au primit. Ele au spus: „Nu-i nimic, noi ne ducem și ne cumpărăm ulei”. Intenția lor a fost bună, au avut dorința sinceră de a se întâlni cu mirele.

Numai că ele, în timp ce erau plecate să cumpere untdelemn, a venit mirele. „*Cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa*”. Celelalte au venit și ele dar au venit prea târziu. Ușa nu se mai deschide. Nimeni nu mai poate ajuta. Ca și în cazul bogatului ajuns în iad (Luca 16:19-31), rugăciunile nu-i mai sunt ascultate, ajutor nu mai poate primi, totul este prea târziu.

O altă întrebare este: „Ce pot eu să fac, ce poți tu să faci, ca să nu ajungem prea târziu la întâlnirea cu Domnul?” Ca să poți evita întârzierea trebuie să dorești din toată inima să ajungi acolo, să te întâlnești cu Dumnezeu și nimeni nu te poate opri de pe drum. Să dorești nu numai Cerul pe care El l-a pregătit pentru tine, dar să dorești să te bucuri de prezența Celui care și-a dat viața pentru mântuirea ta și atunci nimeni și nimic nu îți va putea sta în cale să te abată din drum.

Scriptura ne spune că Domnul merge înaintea noastră dacă am ales Calea Lui. Nu suntem singuri, ci Isus Cristos, Domnul, este acela care ne poartă, a Lui să fie slava, în veci.

ÎNSEMĂNĂRI ÎN TIMP

Constantin Oprănescu

Miercuri 24 Decembrie 1997

„Atunci cei mai săraci vor putea paște și cei nenorociți vor putea să locuiască liniștiți...” Isaia 14:30.

Am serbat ajunul Crăciunului în Casa Domnului. Am cântat și am dat daruri copiilor. Ce mulți copii... și toți frumoși, curați și nevinovați. Doamne, dacă nu vom fi ca acești copilași, nu vom putea intra în Împărăția Cerurilor. Curățește-ne și sfințește-ne pe toți.

Joi 25 Decembrie 1997 – CRĂCIUNUL

Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul Omului; căci Tatăl, însuși Dumnezeu L-a însemnat cu pecetea Lui” Ioan 6:27.

A fost bine în Biserică; păstorul Crișan a avut o predică frumoasă, ca o apă lină, curgând printre noi. L-am lăsat pe Gogu la familia P. iar noi am plecat la Mihi. Împreună am mers la George. L-am găsit discutând cam aprins cu soția lui, nu era treaz, dar nici beat... numai „bun”. Doar a promis fiecare că nu se bea nimic în ziua de rugăciune. Doamne iartă, Doamne ai milă.

Am început rugăciunea frumos. Când ne era mai bine, cine intră pe poartă?! Gigi, împreună cu un tânăr negru din Jamaica, creștin venit de curând din Canada. Și, fără veste, din senin, a început „furtuna”. Se pare că Gigi nu a realizat că noi eram adunați să ne rugăm Domnului să ne ierte de păcate. El a început să „predice” despre un botez nou, neștiut de noi, un botez în numele lui Isus, parcă noi am fi fost botezați în numele sfântului Sisoie. A fost o lovitură pentru noi toți, că doar eram adunați pentru rugăciune, iar el ne spunea că nu ne ascultă Dumnezeu, că nu suntem botezați, că toți baptilștii, penticostalii și catolicii, etc., suntem „ai Romei”. A spus că el personal poartă numele Domnului și poate să ne ducă la mântuire. Altfel, ne așteaptă focul iadului unde ne duc orbește păstorii noștri. La momentul acesta am văzut-o pe Aneta cu coada ochiului cum a apucat mai serios spătarul scaunului din fața ei. I-am șoptit printre dinți: „Lasă-l!”. Se pare că tânărul jamaican a priceput pericolul, (nimic altceva, că noi vorbeam românește), și atunci a îngenuncheat repede și a început să se roage. Ne-am dumirit și noi ceilalți și am îngenuncheat cu toții. Ne-am rugat Domnului să ne ierte de intențiile noastre păcătoase și să ne învețe căile Lui.

Gigi s-a dezumflat de tot, el probabil credea că o să ne ducă pe toți la ocean să ne boteze și să... ne mântuiască. Până la urmă a plecat pe poartă împreună cu tânărul jamaican, iar noi am mai rămas pentru un timp de rugăciune, să-L întrebăm pe Domnul să ne lumineze în privința acestui fapt, plus fiecare din noi am adus înaintea lui Dumnezeu cererile și necazurile noastre. Ne-am rugat și pentru Mihi să-i ia patima fumatului și pentru George să nu mai bea. Doamne, grăbește și răspunde rugăciunilor noastre.

Ne-am despărțit târziu, după ora zece. Gogu a rămas peste noapte la familia P. Am petrecut ziua de Crăciun fără copilul nostru, alții s-au bucurat de el, noi ne-am luptat cu „fiarele din Efes”. Barem să nu fie în zadar. Doamne, ascultă-ne strigătele pe care le-am ridicat la scaunul Tău de îndurare în această zi de Crăciun și împlinește cererile și rugăciunile noastre. Amin.

EU ȘI GRUPA MEA DE RUGĂCIUNE...

Cu bucurie, m-am înfățișat înaintea Domnului, înaintea Tatălui, dis de dimineață – eu cu grupa mea de rugăciune. La șase dimineață au început păsărelele de prin pomi, laudând pe Cel care a creat dimineața. M-am alăturat lor în cuvinte de laudă, în închinarea sufletului meu. Norii ascunși în umbrele dimineții își plimbau dansul lor neînțeleș, închinându-se Domnului Cerului. Stelele își ascundeau fețele în umilință și smerenie, ascultare și închinare. Totul sub voal de răsărit, bănuiră după tremurul dealurilor îndepărtate. Corul păsărilor se amplifică, altele s-au trezit din cuiburile lor odată cu murmurul rugăciunii vântului – laudă cu glasul lor pe Domnul cel Atotputernic care a creat totul și ține totul în ființă.

În curând va răsări Soarele Vieții, va ieși din odaia lui de taină și va străluci peste întreg pământul, și peste mine și... grupa mea de rugăciune.

Discutăm despre ziua tatălui și nu numai, ci și de ceea ce mai înseamnă tatăl, cu păstorul Petru Bulica. Prima întrebare: Ce mai înseamnă noțiunea de tată în zilele noastre?

Păstor P. Bulica: Este greu de răspuns la întrebarea aceasta, pentru că depinde de zona geografică, de perspectiva pe care o ai cu privire la calitatea de a fi tată. Vreți să vă răspund din punctul biblic de vedere sau a ceea ce se întâmplă?

Reporter: Să vedem mai întâi ce spune Biblia.

Păstor P. Bulica: Trăim niște vremuri în care este o mare confuzie în legătură cu ceea ce înseamnă a fi tată, și din păcate datorită vremurilor în care trăim și datorită depărtării de Dumnezeu și de perspectiva Bibliei, foarte mulți bărbați care devin tați nu prea știu exact care este rolul lor. Majoritatea cred că rolul lor primordial este acela de a câștiga bani, de a aduce resursele necesare pentru întreținerea familiei, care este o realitate, dar nefiind singura responsabilitate. Ei trebuie să se îngrijească atât de binele material al familiei, dar și de binele sufletesc și spiritual. Aici este marea problemă, s-au cam inversat prioritățile, accentul cade prea mult pe material, iar

responsabilitățile spirituale sunt foarte mult neglijate.

Reporter: Stilul de viață al unui tată afectează creșterea copilului, în special dacă este băiat.

Păstor P. Bulica: Și fetele sunt de asemenea influențate. Tații lucrează de dimineață până seara, vin acasă obosiți, nu mai au timp să cultive relația cu soția și cu copiii. Deci tatăl este mai mult absent și asta va avea o influență negativă în întreaga familie.

Reporter: Care este cel mai bun lucru pe care un tată poate să-l facă pentru copiii lui?

Păstor P. Bulica: Cel mai bun lucru este să aibă o relație bună cu Dumnezeu, apoi o relație bună cu soția, să vegheze asupra cultivării unor relații sănătoase în familie, să nu fie un tată absent, și nici la extrema cealaltă, un tată abuziv și dominant.

Reporter: Am putea stabili două, trei greșeli pe care tații le fac frecvent și două trei lucruri bune pe care ei le fac, sau ar trebui să le facă în relația lor cu copiii lor?

Păstor P. Bulica: Sunt câteva greșeli pe care le fac tații, indiferent de zona geografică în care trăiesc. Bărbații au în firea lor păcatele lor asupra cărora trebuie să vegheze, să se lase controlați de puterea lui Dumnezeu. Una dintre greșeli este aroganța – „Eu știu tot, eu sunt capul familiei, voi nu știți nimic”. Aroganța duce la a doua greșală – abuzul, mânia. Altă greșală este lipsa de comunicare cu cei din familie. Aceasta este o greșală enormă care, pe moment, pare neobservată, dar are influență asupra întregii familii. Altă greșală este absența tatălui care își găsește împlinire în serviciul lui, sau alte ocupații personale.

Reporter: Acum aș vrea să identificăm trei lucruri bune pe care tații le fac în relația cu copiii.

Păstor P. Bulica: Oricât de ocupat ar fi un tată, el trebuie să rezerve un timp în care să comunice, nu doar cu soția, ci și cu copiii, timp când să fie împreună, la plimbare, sport, măcar săptămânal. Copiii, dacă sunt neglijăți, își vor găsi și ei preocupările lor, jocul pe calculator, televizorul, prietenii. Tatăl trebuie să-și înțeleagă responsabilitatea lui spirituală. Domnul Isus a spus că „*omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*”. Un tată bun nu va fi preocupat numai de viitorul financiar sau vocațional al copiilor, ci și de binele lor spiritual. De aceea va începe să investească încă de când copiii sunt mici în a-i obișnui cu Cuvântul lui Dumnezeu, în a citi împreună, în a studia împreună Biblia, în a se ruga împreună, în a merge împreună la Biserică.

Reporter: „Tatăl preia încet și atent misiunea de a desprinde copilul de la sânul matern pentru a-l introduce în lume oferind sprijin și protecție”, spune psihologul Alessandra Mustăreață. Cum vedeți această descriere a taților de a face trecerea spre lumea reală?

Păstor Bulica: Este adevărat acest lucru, tatăl are un rol important în a asigura un echilibru. Pe de o parte, copilul este dependent de părinții lui, pentru un timp, apoi tatăl, împreună cu mama, să-l ajute în așa fel încât copilul să intre în lumea reală într-un mod care să nu-i producă șocuri. Responsabilitatea aceasta este deopotrivă a ambilor părinți. Un tată trebuie să-i acorde copilului, pe măsură ce el crește, atât responsabilități cât și drepturi. Foarte mulți tați, în special cei mai ocupați, pe măsură ce copiii cresc, le dau mai multe drepturi: să vină mai târziu acasă, să facă anumite lucruri, dar uită că pe măsură ce îi încarci cu drepturi, trebuie să le dai mai multe responsabilități. În

felul acesta sunt ajutați să se integreze mai ușor în viața reală în care ei vor trebui să-și desfășoare activitatea.

Reporter: Ce putem vorbi despre perspectiva lui Dumnezeu asupra rolului taților în familie?

Păstor P. Bulica: Aș vrea să aduc două exemple din Biblie. Eli și Samuel. Ambii au fost oameni buni, oameni credincioși. Ei și-au îndeplinit cu mult zel responsabilitățile față de poporul lui Israel, dar care au eșuat în ceea ce privește creșterea copiilor lor. Ambii au avut copii foarte răi și răzvrățiți. Ce s-a întâmplat acolo de s-a ajuns în situația aceasta? Cum a fost posibil ca oameni atât de evlavioși să aibă copii atât de răi? Răspunsul este că ei au fost buni pe de o parte în privința slujbei lor, în relația lor cu Dumnezeu, dar au uitat că Dumnezeu le-a încredințat și o responsabilitate în ceea ce-i privea copiii lor. I-au neglijat și au plătit prețul.

Reporter: Acum partea pozitivă a lucrurilor, care este rolul pe

care Dumnezeu l-a stabilit pentru tați în familia creștină?

Păstor P. Bulica: Dumnezeu este Tatăl nostru. Un copil îl va privi, mai târziu, pe Dumnezeu, după imaginea pe care a avut-o despre tatăl său. Cum este Tatăl nostru din Ceruri? El comunică cu noi. Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său, ne călăuzește, ne poartă de grijă, Dumnezeu nu ne lasă singuri. Tot așa trebuie să fie și un tată pământesc, să ia modelul acesta de tată și să-l aplice în viața lui de familie.

Reporter: Trăim într-o lume foarte marcată și foarte pasionată de nediscriminare și această teorie ciudată a ajuns până acolo încât a nivelat diferențele dintre bărbat și femeie, diferențe pe care Dumnezeu le-a stabilit în mod natural. De ce tatălui i se stabilesc niște responsabilități mai mari decât ale mamei, în familie? De ce Dumnezeu nu ține cont de această idee de nediscriminare stabilită de filozofii moderni?

Păstor P. Bulica: În diferite perioade ale istoriei oamenii au diferite perspective. A fost extrema patriarhatului, unde femeia nu valora nimic, acum s-a ajuns la extrema feminismului când se caută eliminarea oricărei deosebiri dintre bărbat și femeie. S-a ajuns la situația în care perspectiva biblică, care spune că și femeia și bărbatul au fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, să ducă prea departe și s-a spus că nu există nicio deosebire între bărbat și femeie. Da, ontologic ei sunt egali din punct de vedere al creației. Dar din punct de vedere al rolurilor, ei sunt investiți de Dumnezeu cu responsabilități specifice. Aici se face marea greșală. S-a ajuns să fie familii în care sunt doi tați și un copil, sau două femei. În Anglia s-a propus ca un copil să aibă trei părinți. Acestea sunt anomalii care se datorează îndepărtării de Dumnezeu. Bărbatul și femeia sunt diferiți din punctul de vedere al funcționalității. Aici trebuie să fim foarte clari, într-o familie în care nu se ține cont de acest lucru copii vor crește în confuzie, vor cădea în depresie, se vor răzvrăti și împotriva părinților și împotriva lui Dumnezeu.

Să ne rugăm ca Dumnezeu să aducă vindecare în familiile dezorientate.

Jeff Williams - 534 de zile în spațiu

Un astronaut american a petrecut 534 de zile în spațiu unde a putut privi îndeaproape frumusețea extraordinară a creației lui Dumnezeu.

Jeff Williams, astronaut la NASA, a fost comandantul celei de a 48-a expediții a Stației Spațiale Internaționale. El a împărtășit recent o parte din experiențele sale după ce a avut privilegiul de a privi Pământul din exterior. De la hubloul stației spațiale, Williams a putut vedea atât spațiul cât și planeta Pământ, ceea ce i-a întărit credința în Dumnezeu – Creatorul.

„Când priveam prin hublou și admiram spațiul și Pământul, mi-am dat seama că toate acestea nu puteau apărea dintr-o simplă întâmplare. Am văzut frumusețea, scopul și ordinea în fiecare detaliu și mi-am dat seama că toate aceste elemente sunt creația unui Dumnezeu puternic și măreț”, a declarat Williams. Astronautul spune că tot ceea ce vedem pe Pământ și în spațiul cosmic, este doar o parte a Creației lui Dumnezeu, relatează *Acontecer Cristiano*. „Din locul în care m-am aflat am putut vedea doar o părticică din lucrarea extraordinară de amplă și frumoasă a Creatorului. Ceea ce am văzut îmi adâncește înțelegerea a ceea ce știam din Scripturi despre lucrarea uimitoare de Creație a lui Dumnezeu, iar această experiență m-a făcut să înțeleg cât de mici și neînsemnați suntem noi, oamenii”, a explicat Williams. El a menționat că, deși participă la un experiment științific în aceasta misiune, a inclus în activitățile sale zilnice citirea Cuvântului și rugăciunea.

Astronautul a concluzionat că majoritatea oamenilor care văd un „conflict” între Biblie și știință sunt cei care refuză să recunoască existența lui Dumnezeu.

Afirmativ.com

Rio 2016: Primul aur la Olimpiade pentru Fiji. Echipa dă slavă lui Dumnezeu

„În primul rând, îi mulțumim Domnului, El a fost sursa noastră de putere. Ne-am reamintit cu toții, cum ne-a purtat Dumnezeu prin ultimii doi ani, și că același Dumnezeu pe care noi îl slujim este aici cu noi, la Rio”.

Aceasta este ceea ce au declarat câștigătorii olimpici la *Rugby Sevens* atunci când mass-media a vrut să afle motivul pentru succesul lor. Este pentru prima oară în istoria insulei Fiji când câștigă o medalie olimpică de aur, dar, în timp ce suporterii au salutat una dintre marile realizări olimpice, jucătorii au dat slava lui Dumnezeu.

Rugby Sevens a devenit un eveniment olimpic în acest an pentru prima dată.

Cu toate că Insulele Fiji sunt clasificate numărul unu în lume, țara nu a câștigat o nicio medalie la nicio competiție până acum, astfel încât emoția a fost extrem de mare. Echipa din Fiji a avut adversari puternici de înfruntat, Noua Zeelandă, apoi Marea Britanie, pe care a învins-o la scorul de 43-7.

La sfârșitul meciului jucătorii au căzut pe genunchi, mulțumindu-i Domnului pentru rezultatul final al meciului. Ei și-au ridicat mâinile și frunțile spre Cer, de unde le-a venit ajutorul.

<http://www.christiantoday.com>

CUNUNA DE SLAVĂ

În aceste zile, atenția lumii întregi a fost îndreptată spre Rio de Janeiro, capitala Braziliei, locul unde s-au desfășurat Jocurile Olimpice. Interesul și curiozitatea tuturor a fost : „Cine va câștiga aurul olimpic ?” Acest context specific este o bună ocazie pentru noi să ne întoarcem spre Cuvântul lui Dumnezeu, care ne descoperă o competiție spirituală și un premiu deosebit: „o cunună” pe care o oferă Dumnezeu!

Viața creștină poate fi comparată cu o alergare. Pentru noi toți, viața este o cursă, o alergare continuă! Nu numai bazele sportive din Rio îi cuprind pe competitori. Lumea întreaga este o arenă! Întreaga lume este antrenată în competiție, iar oștirea cereasca și cei ce au trecut din viață înaintea noastră sunt în tribună. *Suntem înconjuțați cu un nor așa de mare de martori...* Ei privesc la noi și ne urmăresc alergarea.

Dacă există curiozitatea de a ști cine sunt cei ce vor câștiga medaliile olimpice, mai mare este întrebarea: *Cine sunt cei ce vor câștiga „Premiul lui Dumnezeu”, „Cununa Cerească?”*

Apostolul Pavel, vorbind despre această competiție spirituală, spune : „*Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul ? Alergați dar în așa fel ca să câpătați premiul!*” (1 Corinteni 9:24). Cu alte cuvinte „nu vă mulțumiți numai cu participarea, alergați în așa fel ca să dobândiți premiul! Să obțineți cununa!”

Premiul oferit de Dumnezeu este mult mai de preț decât toate medaliile lumii. Cununa lumii este trecătoare și se vestejește. Recordurile sunt depășite, iar reușitele de ieri sunt uitate astăzi. Pe când cununa oferită de Dumnezeu nu se vestejește pentru că este „O cunună de Slavă!”

misiune.ro (adaptare)

Cine s-ar fi gândit că Saul, (apostolul Pavel de mai târziu), ar putea ajunge un vas în mâna lui Dumnezeu?... Și eu îmi doresc ca prin fiecare zdrobire și biruință a Duhului Sfânt în viața mea, să se vadă tot mai mult chipul slăvit al Domnului. Posibil că acum ne dorim să fim vase de cinste, și este bine să ne dorim aceasta. Dar să nu uităm că Stăpânul ceresc decide ce întrebuițare să ne dea.

Noi suntem doar niște robi netrebniți. Apropo, știți ce înseamnă cuvântul netrebniț? Dicționarul explicativ al Limbii române îl definește astfel: 1. ticălos, mizerabil, păcătos; 2. care este lipsit de valoare, de folos, de utilitate sau însemnătate, nefolositor, inutil; 3. vrednic de milă, umil, modest, incapabil. Da, noi suntem toate acestea. Cuvântul netrebniț ni se potrivește și ne descrie așa de bine. Dar lucrul pozitiv din această descriere este că Domnul Isus, care folosește cuvântul acesta, ne vede „vrednici de milă”, și ne-a acordat mila Sa prin harul mântuirii. Însuși Domnul Isus vorbește despre două feluri de robi: unii cărora El le slujește (Luca 12:35-37) și unii care mai întâi slujesc pe Domnul și apoi se gândesc și la ei (Luca 17:7-9). Domnul Isus i-a slujit pe ucenici și le-a spălat picioarele ca să ne dea nouă o pildă de smerenie. Și va veni o vreme când vom ajunge în Împărăția Sa și robii Lui îi vor sluji și acolo. Pentru noi statutul acesta de rob al lui Hristos este un privilegiu deosebit. Suntem încă un vas sfărâmat, crăpat. Este adevărat că din perspectiva lumii, un vas crăpat nu este bun decât de aruncat. Dar din perspectiva lui Dumnezeu este vasul cel mai potrivit ca să reflecte lumina slavei Sale pe chipul lui Isus Hristos. De ce pe chipul Domnului Isus? Pentru că orice vrednicie am avea după ce El ne-a mântuit se datorează harului și dragostei Sale nemărginite față de noi. Nu am meritat și nu merităm nimic.

Dacă suntem ceva (oricât de mici), suntem prin bunăvoința și credințioșia Sa. Să ne lăsăm crăpați, să nu ne mai luptăm cu Dumnezeu, ca Iacov, la Iaboc. (Iaboc înseamnă vărsare, deșertare, golire, râu, Râul albastru, tăiere. (Geneza 32:22)). Nu la întâmplare Dumnezeu a ales să se lupte cu patriarhul Iacov la pârâul Iaboc. Ceva s-a întâmplat acolo cu Iacov, după ce s-a luptat cu Dumnezeu. Dumnezeu i-a scrântit șoldul și a rămas cu un handicap pentru tot restul vieții lui. Orice întâlnire adevărată cu Dumnezeu, ne conduce și ne obligă la golirea de noi înșine, la tăierea tuturor legăturilor cu firea veche. Vom rămâne și noi cu un handicap. S-ar putea să fim cunoscuți cu reputația de dinainte de zdrobire (Femeia păcătoasă, Simon leprosul), dar conținutul vasului va fi cu desăvârșire altul. Nu vom mai îndrăzni să ne bazăm nici pe puterea noastră și nici pe înțelepciunea

noastră. Dumnezeu i-a schimbat numele lui Iacov în Israel în urma acestei lupte.

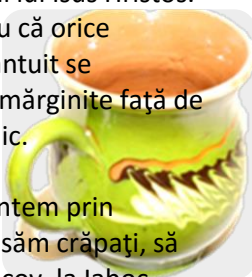
Orice zdrobire ne va marca și pe noi și vom fi cunoscuți după caracterul nou pe care-l primim. Comoara noastră, Domnul Isus, o păstrăm în niște vase de lut, pentru ca această putere, (iarăși întâlnim cuvântul „putere”), și pe care Pavel o numește „o putere nemaipomenită”, să fie de la Dumnezeu și nu de la noi (2 Corint. 4:7). Atunci când purtăm cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, viața lui Isus se arată și se vede în trupul nostru. Și cum se manifestă această viață nouă? În roadele umblării noastre. Și dacă puterea Domnului Isus este nemaipomenită, de ce atunci mai vrem să ne slujim de puterea noastră, care este infinit de mică în comparație cu a Domnului nostru?

În Ieremia 51:34 ni se spune despre Nebucadnețar că este un vas gol. Când un vas este gol, sau disprețuit ca și Moabul (Ieremia 48:36) sau ca Iaconia (Ieremia 22:28), el este lipsit de prezența și lumina lui Dumnezeu. Profetul Habacuc ne spune că nimicirea și căderea Babilonului a fost din cauză că „puterea lui și-a luat-o ca Dumnezeu al lui” (Hab. 1:11). De aceea a ajuns un vas gol de care Dumnezeu nu a mai avut nevoie. Ne rămân două alternative: să fim un vas gol, lipsit de prezența lui Dumnezeu, (cum sunt cei mai mulți), care trăiește în întunecare sau un vas sfărâmat, crăpat, prin care să strălucească slava lui Dumnezeu. Puterea cea mai mare din univers nu este cea creatoare, ci puterea cea mai mare este puterea învierii. Dumnezeu

L-a înviat din morți pe Domnul Isus și apoi va învia pe cei ce sunt ai Lui (Fapte 3:15). Ce au propovăduit apostolii după Rusalii? Pe Isus care a fost răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți cu puterea Sa nespus de mare.

Uitați-vă numai la trimerile de sub versetul 24, din Fapte 2 să vedeți ce prioritate a avut în predicarea lui Pavel și a celorlalți apostoli: răstignirea și învierea Domnului Isus (eu am găsit de 18 ori). Apostolul Petru ne spune că „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavie, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui”. Observați că Petru folosește de două ori în acest verset cuvântul „putere”.

E nevoie de puterea Sa ca să fim zdrobiți. Numai atunci ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu și putem să ne bucurăm de această putere și putem să ne trăim viața cu evlavie pentru slava Sa.

BISERICA-I CHEMATĂ SĂ FIE O GRĂDINĂ

Teodor Groza

Biserica-i chemată să fie o grădină,
Curată de toți spinii păcatului cumplit,
Cu holde semănate, crescute în lumină,
Care fac pururi sfinții și Cerul fericit.

Lucrarea e întinsă, ogorul este mare,
Și lucrători cu plugul și grapa sunt puțini,
Acum ne cheamă Domnul la jug pe fiecare,
Să pregătim terenul, să-l curățăm de spini.

Să nu ne înșelăm prin vreo filozofie,
Căci Tatăl nu se lasă a fi batjocorit.
Ce semănăm în viață din, practică se știe,
Acea secerăm, la timpul potrivit.

De semănăm în firea aceasta pământească,
Vom secera din fire moartea și putrezirea,
Dar și ce semănăm prin Duhul o să crească,
Și-om secera din Duhul viața, fericirea.

Așa vorbește Domnul către al Lui popor:
„Să nu mai semănați zadarnic între spini”,
Deșteleniți cu râvnă un nou și bun ogor,
Așa veți strânge roadă și nu doar mărăcini.

Au fost și ani destui în care-am semănat,
Sămânța a fost bună, dar pusă în ciulini,
Degeaba a fost soare și ploi și am lucrat,
Nimica nu rodește între scaieți și spini.

Să curățăm pământul cu grijă și răbdare,
De toată buruiana cu tot cu rădăcini,
Cuvântul sfânt sădit lucrează și răsare,
Și o să strângem snopii de bucurie plini.

Biserica-i chemată să curețe ogorul,
Pe tot cuprinsul lumii de „spini înțeleniți”,
Mărturisind la toți: „Hristos e Salvatorul!”
Acelor ce-L primesc și-a celor pocăiți.

ADU, ISUSE, VREMI DE-NVIORARE

Paula Bâlc

Adu, Isuse, vremi de-nviorare
Așa cum noi trăit-am altădat',
Când ore-n șir stăteam în închinare
Gustând din harul Tău cel minunat.

Ne arde dorul, Doamne, după Tine,
Ce minunat era când ne vorbeai!
Era frumos, era așa de bine
Sub binecuvântarea ce-o turnai.

Tânjim o, Doamne, după părtășia
Ce-n adunare ne-ncetat era.
Ne-umplea ochii de lacrimi, bucuria
Când Duhul Tău duios ne cerceta.

Credeam Cuvântul Tău, trăiam cu frică
Să nu Te întristăm cu-o vorbă rea,
Cu-n gând sau cu vreo faptă, cât de mică;
De se-ntâmpla, ce tare ne durea!

Eram lipiți de Tin', de Cer, de Casă,
Pășeam încrezători pe-al vieții drum,
Spre veșnicia sfântă, glorioasă
Cu orice preț, orice ar fi, oricum.

Ah... Doamne, azi suntem așa departe
De-acele stări, de-acele dulci trăiri...
Parc-am citit cândva, demult o carte,
Parcă sunt numai niște amintiri.

Nu suntem vrednici, Doamne, dar ai milă,
Ridică-ne, ne pare-atât de rău...
O, iartă-ne purtarea rea, ostilă
Și dă-ne iar, Isuse, Duhul Tău!

În dragostea Ta fără de măsură
Dezleagă-ne de lanțuri și poveri,
S-avem cântări de biruință-n gură;
O, dă-ne pacea Ta și noi puteri.

Vindecă, Doamne, inimile noastre
Și dă-ne-un nou avânt, un țel, un vis.
Privind mereu spre zărilor albastre
S-ajungem toți în sfântul Paradis.

Îți mulțumim o, Domnul nostru mare
Că-n toate credincios Tu ai rămas;
Deși noi rătăceam în depărtare,
Tu ne-ai iubit la fiecare pas.

CEARTA ÎN CASĂ

Vasile Filat

EDUCATIVA

Întrebarea care mi-a fost pusă:

Am și eu o problemă mare: părinții mei se ceartă toată ziua, iar eu mă rog la Dumnezeu neîncetat, dar fără răspuns din partea Lui. Ce aş putea să fac? Efectiv mă simt epuizat.

Ce să faci când părinții tăi se ceartă toată ziua? Situația aceasta este frecventă în multe familii și creează o atmosferă de apăsare nu doar pentru părinții care se ceartă, ci și pentru copiii lor și pentru oricine mai locuiește în acea familie. Este foarte bine că te rogi sistematic pentru încetarea certurilor și pentru pace.

Nu știi în ce măsură le poate reuși copiilor să rezolve această situație, dar tot ar putea și ei să facă ceva. Să nu uite, însă, că sunt situații în care nu poate face nimeni nimic, așa cum scrie în Scripturi:

„Când se ceartă un înțelept cu un nebun, să se tot supere sau să tot râdă, căci pace nu se face” (Proverbe 29:9).

Mă rog să nu fie acesta cazul cu situația din casa ta, dar un lucru este clar, că un înțelept, din moment ce va înțelege acest lucru, nu va mai întreține niciun fel de ceartă cu celălalt, pentru că nu ajunge la nici un rezultat și pace nu se va face.

Având în vedere că tu ești copil, cineva din părinți se poate simți nesocotit de intervenția ta în cearta lor. Fii foarte atent cum intervii și fă-o doar atunci când ești sigur că poți contribui la încetare și nu la o mai mare aprindere a conflictului. Nu uita că...

„Un trecător care se amestecă într-o ceartă care nu-l privește este ca unul care apucă un câine de urechi” (Proverbe 26:17).

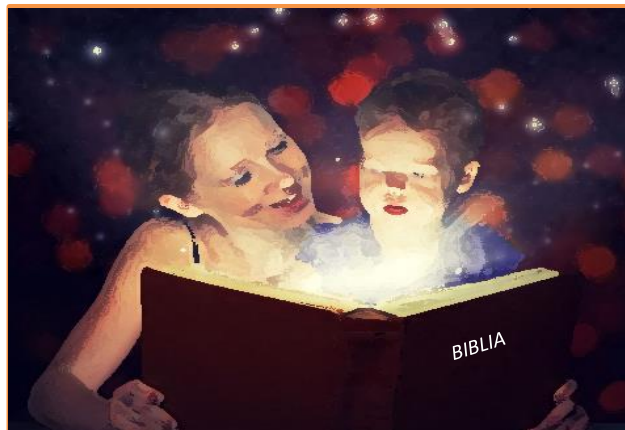
Dacă vrei să rezolvi cearta, caută să o faci fără ceartă. Începând să te cerți și tu, doar vei mai adăuga la ceartă și partea ta și cearta va crește.

„Nu te grăbi să te iei la ceartă, ca nu cumva la urmă să nu știi ce să faci, când te va lua la ocări aproapele tău” (Proverbe 25:8).

Poate este mai bine să discuți blând cu fiecare dintre părinții tăi în parte, când nu vede și nu este martor celălalt, și să-i spui cât de mult ești deranjat ca și copil de certurile lor, atât tu cât și ceilalți copii, și cât de mult îți dorești să fie pace între ei. Dacă vei vorbi înțelept s-ar putea să ai un rezultat pozitiv. Ajută pe fiecare din părinții tăi să înțeleagă că din pricina certurilor frecvente voi, copiii, nu vă mai puteți bucura de celelalte lucruri bune și frumoase pe care le fac ei pentru voi, pentru că...

„Mai bine o bucată de pâine uscată, cu pace, decât o casă plină de cărnuri, cu ceartă!” Proverbe 17:1).

Dumnezeu să te ajute și să-ți dea înțelepciune cum să procedezi în această situație.

Copii și părinți

Frumos e când copilul ți se naște
Atât de mic și-atâta de plăpând.
Un înger aș ți-a fost trimis din astre
Și ți-a pătruns în inimă și-n gând.

Nu te grăbi să-l crești la întâmplare,
Căci Dumnezeu în grijă ți l-a dat
Să poți să vezi în el când va fi mare
Pe Domnul blând și bun și-adevărat.

Ai grijă-n tot ce faci să fie bine,
Cum te porți ca mamă sau ca tată
Ca să învețe numai de la tine
Drumul spre viața cea adevărată.

Dacă te cerți îi dai ca moștenire
Un duh de ceartă greu de stăpânit.
Dacă tu minți el va ști de la tine
Că adevărul nu e prețuit.

Să vadă-n tine om din Dumnezeu,
Cât ești de drept, de bun, de înțelept.
Fii un exemplu pentru el mereu
Și îți va da iubire și respect.

Să-i dai pe Dumnezeu ca moștenire,
Prieten bun la bine și la greu.
Mulțumitor o viață o să-ți fie
Și-l va slăvi în veci pe Dumnezeu.

Autor necunoscut

EMANUEL TITUS DAN – AUTOBIOGRAFIE, Final

Traducere de păstorul Teofil Ciortuz

Misiunea din Sydney, Australia (1986-1997)

Am ajuns în Sydney la 1 Martie 1986 și am început să lucrăm cu refugiații din România în parteneriat cu Uniunea Baptistă din New South Wales (1986-1997). Uniunea Baptistă a recunoscut oficial biserica noastră ca Prima Biserică Baptistă Română din Sydney, constituită la 19 Septembrie 1989.

Iată câteva aspecte mai importante din lucrarea de misiune din Sydney:

- **Grupuri muzicale:** Am organizat o fanfară și o orchestră de coarde (mandoline), compusă în mare măsură din tineri din biserica noastră. Aceste formații au slujit în mod regulat în serviciile Bisericii, în călătoriile misionare la alte Biserici, și la întâlnirea anuală a Uniunii Baptiste. Copiii noștri au fost foarte utili în acest domeniu al slujirii noastre. Ei au participat într-un fel în fiecare serviciu și au servit ca un bun exemplu pentru alți tineri. Ei au ajutat la instruirea tinerilor din Biserica noastră în învățarea diferitelor instrumente.

- **Invitații la alte Biserici:** Orchestra Bisericii a vizitat diverse Biserici baptiste etnice (hispanici, vietnamezi, greci, arabi, ucrainiene), și Biserici baptiste australiene, anglicane, și Biserici metodiste - pentru servicii de închinare comune.

- **Convenția Baptistă Română:** Am supervizat formarea Convenției Baptiste Române a Bisericilor din Australia, și am slujit ca primul său președinte. Fulga a servit în calitate de președinte a Societății Femeilor. Convenția s-a întrunit anual pentru părtășie și împărtășirea slujirii.

- **Părtășie cu Biserica Ortodoxă Română:** Biserica noastră a dezvoltat o relație fructuoasă și satisfăcătoare cu Biserica Ortodoxă Română din Sydney. Împreună cu ei, am participat la multe activități religioase și culturale, adunându-ne împreună pentru Crăciun, Paște și sărbătorile naționale românești.

- **Corul românesc din Sydney:** Împreună cu Biserica ortodoxă am colaborat la formarea unui cor interconfesional. Am cântat atât la Biserica noastră cât și la Biserica ortodoxă, cântând repertoriul românesc tradițional de muzică de Crăciun și Paște și la adunări ocazionate de sărbătorile naționale românești.

- **Transmisiunile de la postul de radio SBS:** SBS, un post de radio etnic din Sydney, l-a invitat pe Titus să predice și să promoveze evenimente culturale și bisericești din comunitatea românească. De asemenea, am înregistrat melodii de cor pentru difuzare.

- **Sărbătoarea Bicentenarului (1988):** Biserica noastră a participat la un miting etnic la Universitatea din Sydney în onoarea Sărbătorii Bicentenarului Australiei. Îmbrăcați în costume naționale, tinerii au reprezentat comunitatea românească prin orchestra Bisericii noastre.

- **Cruciada Evanghelistică Billy Graham (1996):** Orchestra Bisericii noastre a participat la serviciile de evanghelizare ale cruciadei Organizației Billy Graham, cruciadă condusă de Franklin Graham. Uniunea Baptistă a apreciat participarea noastră printr-o scrisoare de apreciere.

Misiunea din Melbourne, Australia (1997-2002)

La invitația Uniunii Baptiste din statul Victoria, Fulga și cu mine ne-am mutat la Melbourne pentru a planta o Biserică Baptistă Română în partea de vest a orașului, în rândul imigranților români. La 5 octombrie 1997, am început Biserica Baptistă Română - Melbourne West, care și-a sărbătorit a 15-a aniversare la 28 octombrie 2012.

Printre cele mai importante repere ale lucrării din Melbourne se numără:

- **Alianța Mondială Baptistă (2000):** Fanfara noastră a oferit un concert de muzică creștină timp de o oră și jumătate, iar membrii noștri au cântat într-un cor etnic mixt organizat pentru acest eveniment. Am dirijat fanfara, iar Fulga a acompaniat corul.

- **Activități de misiune:** Biserica noastră a făcut multe călătorii de misiune pentru sărbători de botez în Melbourne (VIC), Adelaide (SA), Brisbane (QLD) și Perth (WA). De asemenea, am ajutat la plantarea Bisericilor Baptiste române din Adelaide și Brisbane.

Ne-am retras din IMB în anul 2002, și am continuat pe cont propriu să întărim Bisericile mai mici, să ajutăm Bisericile în perioada în care păstorii erau în vacanță sau păstorind pe termen scurt în locul păstorilor aflați în misiune în alte zone, precum și încercând să ajungem la alți români - până în anul 2012 când am aniversat 15 de ani de slujire în Melbourne-West.

Alte aspecte din viața noastră

* De asemenea, Titus este un pilot experimentat (privat), care a pilotat peste 30 de ani diferite aeronave atât în Statele Unite cât și Australia. El a pilotat peste douăsprezece tipuri diferite de avioane cu un singur motor și avioane cu două motoare cum ar fi: Duchess, Partenavia și Seminole. În total, el a adunat peste 600 de ore de zbor.

* Fulga a servit ca un mare ajutor și sprijin pe tot parcursul lucrării. În toate serviciile Bisericii și alte servicii speciale, ea a cântat la pian sau la orgă, precum și la alto-horn în fanfară.

* Copiii noștri au fost educați atât în Australia cât și în Statele Unite. Toți trei au frecventat cursurile unor licee australiene.

* Ștefana a absolvit BA la Universitatea Macquarie din Sydney, apoi a obținut un MDiv și un doctorat (Istorie și Teologie Patristică) de la

Seminarul Teologic Baptist de Sud din Louisville, KY. Ea slujește în prezent ca bibliotecar asistent pentru campusul Houston al Seminarului Teologic Baptist Southwestern, și de asemenea predă cursuri în Teologie, Istoria Bisericii și Spiritualitate Creștină la Houston Graduate School of Theology, o școală fondată de quakers. Este căsătorită cu Dr. John David Laing, un profesor de Teologie Sistematică, Filosofie, și Chaplaincy la SWBTS; ginerele nostru este de asemenea în Garda Națională Texas ca preot militar (locotenent-colonel). Ei sunt părinții nepoților noștri Sydney, Sophia și Alasdair.

* Titus a luat cursuri de zbor la Sydney Institute of Technology, și a obținut un BA în Managementul Aviației de la Ohio State University din Columbus. După absolvire, s-a alăturat aviației americane, unde a pilotat avioane KC 135 de re-alimentare, și a servit în numeroase operații legate de războiul împotriva terorismului în Europa, Orientul Mijlociu și în Statele Unite. În prezent Titus deține gradul de maior.

* John a obținut un BA cu major în Chitară Clasică de la Mercer University din Macon, GA. A predat muzică și chitară la diferite școli creștine din Atlanta, GA, iar în prezent predă în Orlando, FL.

Cu un profund sentiment de mulțumire pentru ajutorul lui Dumnezeu, am sărbătorit cea de-a 82-a aniversare a nașterii mele pe data de 15 mai 2015. Împreună cu soția mea dragă, încă slujim ori de câte ori suntem invitați să ajutăm în Bisericele americane sau românești. Acum, că puterea noastră începe să scadă, continuăm să depindem de Domnul să ne ajute să rămânem credincioși până ne va chema „acasă”, și așteptăm cu nerăbdare să-L auzim pe Domnul spunându-ne: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria Stăpânului tău!” (Matei 25:21).

„Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul!” (1 Tesaloniceni 4:17)
„Cel ce adeverește aceste lucruri zice: Da, Eu vin curând. Amin. Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22:20).

ULTIMUL TREN

Cu ceva timp în urmă, George Lar, din Melbourne, a planificat să meargă în România să-și viziteze rudeniile. George Lal a fost musafir în Biserică timp de 30 de ani fără a dori să facă legământ cu Domnul. De data asta el l-a rugat pe fratele Teofil Ciortuz, păstorul Primei Biserici Baptiste Române din Australia, să-l boteze înainte de a pleca, „pentru că nu știu ce se poate întâmpla...” a adăugat George Lal. Pe baza mărturisirii credinței lui, păstorul Teofil Ciortuz l-a botezat pe 1 Mai 2016, apoi la timpul potrivit, l-a binecuvântat în călătoria lui.

Chiar ieri am primit vestea că George Lal a încetat din viață, în România, după ce și-a văzut familia, nepoți, strănepoți și prieteni. Ne rugăm Domnului să dea alinare familiei îndurerate.

Iacob Cerbu

Batoane cu nucă și ciocolată

Ingrediente:

- 130 grame unt
- 130 grame zahăr
- 130 grame făină
- 130 grame ciocolată mărunțită
- 180 grame nucă
- 3 ouă
- un praf de sare
- 1 linguriță praf de copt

Mod de preparare:

Scoateți untul și cele 3 ouă, să fie la temperatura camerei. Se încălzește cuptorul la temperatura medie, 160-170 de grade Celsius. Tapetați o tavă de copt cu hârtie sau ungeți cu unt/margarina și pudrați cu făina (23/35 cm). Nucile le pregătiți astfel: puneți toată cantitatea într-o tavă, la cuptor, la foc mic și lăsați să se coacă puțin. Nu trebuie arse. Luați 80 de grame pe care le puteți mărunți cu ajutorul sucitorului, în bucățele mai mici. Restul de nuci, le puteți lăsa bucăți mai mari. Ciocolata tăiați-o fâșiuțe cu ajutorul unui cuțit, sau folosiți bănuți de ciocolată.

Începeți prin a mixa untul până capătă aspect spumos, apoi se adaugă treptat zaharul și gălbenușurile, pe rând, mixând după fiecare adăugare. Se cerne făina amestecată cu praful de copt. Se omogenizează și se adaugă cele 80 de grame de nuci mărunțite mai mici și ciocolata fâșiuțe. Bateți spumă cele 3 albușuri cu un praf de sare și amestecați împreună cu restul compoziției, prin mișcări ușoare, de jos în sus. Turnați compoziția în tava pregătită și puneți deasupra restul de nucă, tăiată mai grosier. Dați la cuptor la 160-170 de grade, pentru 20-25 de minute, sau până trece testul scobitorii. Lăsați să se răcească de tot înainte de a tăia. Puteți să o tăiați sub formă de pătrățele sau sub formă de batoane. Aceste batoane cu nucă și ciocolată sunt pufoase, dar în același timp crunchy, fiind pline de nuci prăjite sau bucăți de ciocolată. (Opțional, turnați ciocolată topită pe toată suprafața, apoi feliați).

CONTROL DE CALITATE

O fetiță a întrebat pe bunicul ei:

- Bunicule, pe tine te-a făcut Dumnezeu?
- Da, draga mea, Dumnezeu m-a făcut, răspunde bunicul.

Câteva minute mai târziu, fetița își întreabă din nou bunicul:

- Bunicule, dar pe mine tot Dumnezeu m-a făcut?
- Da, draga mea, și pe tine tot Dumnezeu te-a făcut, răspunde bunicul.

Timp de câteva minute, fetița îl studiază pe bunic iar apoi se uită la reflexia ei în oglindă. Bunicul ei se întreabă ce-i trecea fetiței prin minte. Într-un sfârșit fetița zice:

- Știi ceva bunicule? Dumnezeu face o treabă mai bună în ultimul timp.

EROII

Păstorul a observat că micul Alex, de câțva timp privea o placă comemorativă de pe peretele Bisericii. Păstorul îl întreabă ce face, iar Alex îl întreabă la rândul lui:

- Puteți să-mi spuneți cine sunt aceștia ale căror nume sunt scrise pe această placă?
- Sunt eroii care au murit în timpul slujbei.
- Care slujbă, cea de dimineață sau cea de seară?

(Copiii înțeleg lucrurile în raport cu experiența lor de viață).

Colegiul de consilieri spirituali:

Cornel Ghiță	– Biserica Maranata
Dorel Brândaș	– Biserica Harul
Daniel Cârpean	– Biserica Harul
Daniel P. Nicolici	– Biserica Speranța
Gelu Bondor	– Biserica Adelaide
Ioan Bușan	– Biserica Perth
Marin Cucuian	– Biserica Maranata
Teofil Ciortuz	– Prima Biserică Română

Pentru detalii, corespondenții:

Adrian Buzgău	Biserica Maranata	– 0433766376
Cristina Hanciu	Biserica Speranța	bsperantamelb@gmail.com
Emil Crăiță-Mândră	Prima Biserică Baptistă	– 0402681036
Iacob Cerbu	Prima Biserică Baptistă	– 0425295401
Nelu Albu	Biserica Harul	– 0449590887
Viorel Sabou	Biserica Adelaide	– 08 83878393

Echipa editorială:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă, Aneta Oprănescu, Email: sperantaaus@gmail.com
Consultant tehnic, expediere Email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

Costul unui abonament pe un an este de \$40.00 + cheltuieli de transport (unde este cazul).

Commonwealth Bank. Hope Brochure/Speranta
BSB: 063610 Account : 10624398

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic; ph. 0423659724

Nu te teme

Elena Marin Alexe

Orice-ar veni asupra-ți, nu te teme,
În dreptul tău stă sângele Meu, sfânt.
Te ocrotesc, n-ai grijă-n orice vreme,
Rămâi în ascultare de cuvânt.

De-ar bate peste tine vânturi aspre,
Nu te vor smulge, nu te vor zdrobi,
Căci în peregrinarea ta prin viață
Cu dragoste alătura-ți voi fi!

Așa mi-ai spus, Isuse, cu blândețe,
În palma Ta din nou m-ai așezat,
Pe inimă m-ai uns cu pace sfântă
Și-apoi spre zări albastre m-ai purtat.

O clipă-am poposit sub vechea cruce
Îngenunchind, iertare Ți-am cerut,
Am revăzut crucificarea Doamne
Și rănilor-Ți deschise m-au durut.

Te-am întrebat: Ce merit am eu oare,
De ce mă porți pe brațe tot mereu?
Cum aș putea să-Ți răsplătesc iubirea
Și tot ce-ai suferit în locul meu?

Putere nu mai am ca să Te laud,
Vigoarea mea e-un abur dus de vânt,
Mă clatin pe picioare, ca o frunză,
Căci dragostea-Ți de Tată m-a înfrânt.

Azi dezbrăcată sunt de multe gânduri
Fără ambiții pe-ale vieții căi,
Rămân sub crucea Ta, în ascultare,
Nu mă mai depărt de ochii Tăi.

Am înțeles, c-aici în astă lume
Mai ai cu mine încă de lucrat,
Dorești să mă transformi în vas de cinste,
Neprețuit, folositor, curat.

M-ai sigilat pentru eternitate,
Ești puntea peste care trec mereu,
Tu mă susții șoptindu-mi: Nu te teme,
N-am să te las, căci ești copilul Meu!